

Arrest

nr. 283 975 van 27 januari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DIDI
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Malinese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die *loco* advocaat E. DIDI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2012 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 april 2014 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 147 558 van 11 juni 2015 verwept de Raad het voormelde beroep.

1.3. Op 20 mei 2014 neemt de verwerende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.4. Op 28 september 2015 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 29 maart 2017 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 187 654 van 29 mei 2017 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.6. Op 6 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt geactualiseerd op 21 april 2021 en 15 juni 2021.

1.7. Op 11 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 15 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

y 10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Op 22.02.2022 heeft betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf waarvan 1 Jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor deelname bendevoering en heling. Uit objectieve onderzoeksresultaten, niet in het minst vaststellingen die werden verricht bij de observatiemaatregelen en de telefoontaps blijkt dat hij zich op quasi dagelijkse basis inlaat met het plegen van allerhande vermogensmisdrijven en er zijn gewone bezigheid van heeft gemaakt om middels het plegen van deze misdrijven zichzelf van inkomsten te voorzien. Betrokkene lijkt Immers diep te zijn Ingebed in een crimineel netwerk en speelde daarin blijkens de bestaande aanwijzingen leidende, minstens centrale rol. De feiten getuigen van een georganiseerde en systematische aanpak dewelke zonder enige scrupule handelt en geven blijk van ontstellend gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor herhaling. Verdere recidive is ten zeerste te vrezen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

De betrokkene vulde op 16.08.2021 een vragenlijst in met betrekking tot het hoorrecht waarin hij verklaarde sinds 08 augustus 2012 in het Rijk te verblijven en niet te lijden aan een ziekte die hem zou verhinderen om te reizen. Voorts verklaart hij dat zijn partner, Soumah Mariam, in België verblijft en dat zij samen twee kinderen (S.M. (...)) ((...))2021) en S.H. (...) (°(...)) hebben in België. HIJ wenst België niet te verlaten omwille van zijn gezin in België. Zijn partner en twee kinderen zijn erkend vluchtelingen en hebben recht op verblijf in België. Volgens zijn verklaringen in het hoorrecht zou er nog een derde kind op komst zijn. Bevalling zou gepland zijn april 2022.*

Het wordt niet betwist dat de betrokkene zich kan beroepen op een familie« en gezinsleven In de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) met zijn partner en hun twee kinderen. Uit zijn administratief dossier blijken echter geen precieze onoverkomelijke hindernissen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig In Mali of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel In België zou kunnen verder zetten. Het feit dat de partner en kinderen van de betrokkene, die erkend vluchteling zijn, niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Mali of elders. De kinderen van de de betrokkene zijn nog Jong en in het algemeen kunnen we stellen dat Jonge kinderen zich makkelijker kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, Indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven.

Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met de betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Mali of een andere plaats waar hij zou verblijven.

Daarenboven lelden wij uit de bevolkingsregisters af dat zijn partner als enige ouder is geregistreerd. Nergens legt de betrokkene de nodige bewijzen van daadwerkelijke afstamming voor.

Sinds 13.08.2021 verblijft hij in de gevangenis. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker Indien contact via telefoon en Internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken In diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk) Dit alles is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen volgehouden misdadig gedrag.

Het feit dat betrokkene reeds een kind had, heeft hem er niet van weerhouden om criminele feiten te plegen. Zo werd betrokkene aangehouden op 13.08.2021 voor heling en deelname bendevoorming waarvoor hij op 22.02.2022 een definitieve veroordeling opgelopen heeft van 2 Jaar gevangenisstraf waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde. Er is dus geen sprake van een voorbeeldfunctie voor zijn belde kinderen.

Tot slot dient opgemerkt dat zijn partner diende te beseffen dat de daden van de betrokkene mogelijks gevolgen zou hebben voor hun gezinsleven In België. Zo wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de Illegale verblijfssituatie van betrokkene In België en gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten. Zowel de betrokkene als zijn partner dienden zich bewust te zijn van de problemen die zij zouden hebben ten gevolge van deze acties. Dat hun gezinsleven moeilijker zal verlopen is dan ook te wijten aan hun opvallende keuzes.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 16.08.2021 niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn gezin in België. Hij verklaarde eveneens lid te zijn van het GAMS. Het GAMS is een organisatie die zich inzet tegen vrouwelijke genitale verminking en andere vorming van gendergerelateerd geweld. Betrokkene heeft meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend op 08.08.2012 en 28.09.2015. Belde werden als niet-ontvankelijk of als ongegrond beschouwd op 16.06.2015 en 29.05.2017. Op 10.11.2020 werd er door zijn raadsman een verzoek tot regularisatie overeenkomstig art 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend. Dit verzoek werd op 11.04.2022 onontvankelijk verklaard.

Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: x Artikel 74/14 §3, 1a: er bestaat een risico op onderduiken.

Betrokkene beweert sinds 08.08.2012 In België te verblijven. HIJ wenst België niet te verlaten omwille van zijn gezin in België. Betrokkene verklaarde ook in zijn hoorrecht van 16.08.2021 niet te willen

terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn gezin in België. Hij verklaarde eveneens lid te zijn van het GAMS. Het GAMS is een organisatie die zich inzet tegen vrouwelijke genitale verminking en andere vorming van gendergerelateerd geweld. Betrokkene heeft meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend op 08.08.2012 en 28.09.2015. Beide werden als niet-ontvankelijk of als ongegrond beschouwd op 16.06.2015 en 29.05.2017. Op 10.11.2020 werd er door zijn raadsman een verzoek tot regularisatie overeenkomstig art 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend. Dit verzoek werd op 11.04.2022 onontvankelijk verklaard. Gelet op de verklaringen van de betrokkene kan er aangenomen worden dat hij geen vrijwillig gevolg zal geven aan huidige beslissing.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Op 22.02.2022 heeft betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor deelname bendevoering en heling. Uit objectieve onderzoeksresultaten, niet in het minst vaststellingen die werden verricht bij de observatiemaatregelen en de telefoontaps blijkt dat hij zich op quasi dagelijkse basis inlaat met het plegen van allerlei vermogensmisdrijven en er zijn gewone bezigheid van heeft gemaakt om middels het plegen van deze misdrijven zichzelf van inkomsten te voorzien. Betrokkene lijkt immers diep te zijn ingebed in een crimineel netwerk en speelde daarin blijkens de bestaande aanwijzingen leidende, minstens centrale rol. De feiten getuigen van een georganiseerde en systematische aanpak dewelke zonder enige scrupule handelt en geven blijk van ontstellend gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor herhaling. Verdere recidive is ten zeerste te vrezen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3. eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 08.08.2012 werd bij beslissing van 16.06.2015 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. Betrokkene diende een nieuw verzoek in tot Internationale bescherming op 28.09.2015 en werd bij beslissing van 29.03.2017 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd. Hij diende beroep in tegen deze beslissing op 15.04.2017. Het beroep werd verworpen op 29.05.2017."

1.9. Op 15 april 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te hetend);

(...)

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door een van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 15.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Op 22.02.2022 heeft betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenisstraf waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde voor deelname bendevoering en heling.

Uit objectieve onderzoeksresultaten, niet in het minst vaststellingen die werden verricht bij de observatiemaatregelen en de telefoontaps blijkt dat hij zich op quasi dagelijkse basis inlaat met het plegen van allerlei vermogensmisdrijven en er zijn gewone bezigheid van heeft gemaakt om middels het plegen van deze misdrijven zichzelf van inkomsten te voorzien. Betrokkene lijkt immers diep te zijn ingebed in een crimineel netwerk en speelde daarin blijkens de bestaande aanwijzingen leidende, minstens centrale rol.

De feiten getuigen van een georganiseerde en systematische aanpak dewelke zonder enige scrupule handelt en geven blijk van ontstellend gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor

herhaling. Verdere recidive is ten eerste te vrezen. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

De betrokkene vulde op 16.08.2021 een vragenlijst in met betrekking tot het hoorrecht waarin hij verklaarde sinds 08 augustus 2012 in het Rijk te verblijven en niet te lijden aan een ziekte die hem zou verhinderen om te reizen. Voorts verklaart hij dat zijn partner, S.M. (...), in België verblijft en dat zij samen twee kinderen (S.M. (...) (°(...)2021) en S.H. (...) (°(...)2019) hebben in België. Hij wenst België niet te verlaten omwille van zijn gezin in België. Zijn partner en twee kinderen zijn erkend vluchtelingen en hebben recht op verblijf in België. Volgens zijn verklaringen in het hoorrecht zou er nog een derde kind op komst zijn. Bevallig zou gepland zijn april 2022.

Het wordt niet betwist dat de betrokkene zich kan beroepen op een familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) met zijn partner en hun twee kinderen.

Uit zijn administratief dossier blijken echter geen precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van zijn gezinsleven als dusdanig in Mali of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België zou kunnen verder zetten. Het feit dat de partner en kinderen van de betrokkene, die erkend vluchteling zijn, niet gedwongen kunnen worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij hem niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar Mali of elders.

De kinderen van de de betrokkene zijn nog jong en in het algemeen kunnen we stellen dat jonge kinderen zich makkelijker kunnen aanpassen aan nieuwe situaties. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, of legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven. Zij kunnen er uiteraard ook voor kiezen in België te blijven en contact met de betrokkene te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen, alsook via periodieke reizen naar Mali of een andere plaats waar hij zou verblijven.

Daarenboven leiden wij uit de bevolkingsregisters af dat zijn partner als enige ouder is geregistreerd. Nergens legt de betrokkene de nodige bewijzen van daadwerkelijke afstamming voor.

Sinds 13.08.2021 verblijft hij in de gevangenis. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van de kinderen als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk) Dit alles is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen volgehouden misdadig gedrag.

Het feit dat betrokkene reeds een kind had, heeft hem er niet van weerhouden om criminele feiten te plegen. Zo werd betrokkene aangehouden op 13.08.2021 voor heling en deelname bendevoering waarvoor hij op 22.02.2022 een definitieve veroordeling opgelopen heeft van 2 jaar gevangenisstraf waarvan 1 jaar met uitstel 5 jaar door de Correctionele Rechtbank van Dendermonde. Er is dus geen sprake van een voorbeeldfunctie voor zijn beide kinderen.

Tot slot dient opgemerkt dat zijn partner diende te beseffen dat de daden van de betrokkene mogelijks gevolgen zou hebben voor hun gezinsleven in België. Zo wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België en gelet op de zwaarwichtigheid van de feiten.

Zowel de betrokkene als zijn partner dienden zich bewust te zijn van de problemen die zij zouden hebben ten gevolge van deze acties. Dat hun gezinsleven moeilijker zal verlopen is dan ook te wijten aan hun opvallende keuzes.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht van 16.08.2021 niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn gezin in België. Hij verklaarde eveneens lid te zijn van het GAMS. Het GAMS is een organisatie die zich inzet tegen vrouwelijke genitale verminking en andere vorming van gendergerelateerd geweld.

Betrokkene heeft meerdere verzoeken tot internationale bescherming ingediend op 08.08.2012 en 28.09.2015. Beide werden als niet-ontvankelijk of als ongegrond beschouwd op 16.06.2015 en 29.05.2017.

Op 10.11.2020 werd er door zijn raadsman een verzoek tot regularisatie overeenkomstig art 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend. Dit verzoek werd op 11.04.2022 onontvankelijk verklaard.

Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.10. Bij arrest nr. 283 346 van 17 januari 2023 van de Raad wordt de beslissing vermeld in punt 1.8. vernietigd.

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de Franse taal als proceduretaal kiest, wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (cf. *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door de verwerende partij werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij meent in haar eerste middel ook dat er sprake is van een gebrek in de motivering en een manifeste appreciatiefout. In haar derde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de artikel 62, 74/11 van 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 8.17 en 8.18 van boek 8 van het Burgerlijk Wetboek gecombineerd met het beginsel betreffende de bewijskracht van akten, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer

bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij meent in haar derde middel opnieuw dat er sprake is van een gebrek in de motivering en een manifeste appreciatiefout.

Naast een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen, licht de verzoekende partij haar eerste en derde middel onder meer toe als volgt:

“PREMIER MOYEN - Quant à l'ordre de quitter le territoire

Le requérant prend un premier moyen de la violation :

L'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales du 4 novembre 1950 (ci-après CEDH) ;

Du principe général du droit de l'Union européenne qu'est le droit d'être entendu ;

Des articles 7, 62, 74/13 et 74/14 et de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers (ci-après, la loi du 15 décembre 1980) ; Des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ;

Des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, du défaut de motivation et de l'erreur manifeste d'appréciation

En ce que,

L'ordre de quitter le territoire est motivé en raison du fait que la partie requérante n'est pas en possession d'un passeport valable ni d'un visa valable au moment de son arrestation, et que cette dernière, par son comportement, est considérée comme pouvant compromettre l'ordre public.

Selon la partie adverse, il n'y aurait pas d'atteinte au droit à la vie privée et familiale de la partie requérante au motif que :

Il n'existe aucun obstacle insurmontable à la poursuite de la vie familiale (dont l'existence n'est pas contestée par la partie adverse) au Mali ou autre part ;

La partie requérante pourrait poursuivre sa vie familiale avec sa compagne et ses enfants restés en Belgique en maintenant des contacts par mails, téléphone ou d'autres moyens de communication

Le renvoi d'un parent qui n'habite pas avec son enfant mineur n'a pas le même effet perturbateur sur la vie de l'enfant que si son parent réside avec lui ;

La partie adverse estime qu'il n'y a pas non plus de violation de l'article 3 de la CEDH.

Enfin, aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire au motif que :

Il existe un risque de fuite (article 74/14, §3, 1° de la loi du 15.12.1980)

La partie requérante constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale (article 74/14, §3, 3° de la loi du 15.12.1980)

Alors que,

Force est de constater que la motivation de la décision manque en fait et que la décision est entachée d'illégalités.

Première branche,

a) Quant à l'absence de menaces graves, réelles et actuelles pour l'ordre public

La partie adverse estime que la partie requérante, par son comportement, peut compromettre l'ordre public et justifie ainsi la délivrance d'une décision d'éloignement à son encontre (article 7, alinéa 1er, 3° de la loi du 15 décembre 1980), sans qu'aucun délai ne lui soit laissé pour quitter le territoire (article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980).

*1. Rappel des principes
(...)*

2. Application au cas d'espèce

En l'occurrence, la partie adverse estime que le comportement de la partie requérante peut compromettre l'ordre public en raison de la condamnation de cette dernière par le tribunal correctionnel de Dendermonde.

Il n'est fait aucunement mention de l'existence d'une menace grave, réelle et actuelle pour l'ordre public.

La partie adverse se contente ici d'exposer que « de feiten getuigen van een georganiseerde en systematische aanpak dewelke zonder enige scrupule handelt en geven blijkt van ontstellend gebrek aan normbesef dat op zich reeds doet vrezen voor herhaling », et d'en conclure qu'un risque de récidive est fortement à craindre.

Or, comme il Ta été mentionné, l'adoption d'une mesure d'éloignement ne peut être ordonnée automatiquement, mais nécessite une appréciation au cas par cas. En effet, l'autorité qui entend prendre une telle décision à l'égard d'un ressortissant de pays tiers sur base d'une condamnation pénale, doit tenir compte du comportement personnel de ce ressortissant, mais encore de la nature et de la gravité de l'acte ainsi que du temps écoulé depuis sa commission.

La motivation de la décision attaquée ne permet nullement de considérer que la partie adverse a appliqué ces principes.

La partie adverse n'a en aucun cas examiné le comportement personnel de la partie requérante.

Les faits se sont déroulés entre le 13 septembre 2020 et le 15 avril 2021.

Par ailleurs, après que la partie requérante s'est présentée devant le juge et après qu'elle ait exposé ses moyens de défense, le tribunal lui octroyé un sursis pour une partie de sa peine.

Aucune analyse du comportement personnel de la partie requérante et du danger réel et actuel qu'elle représenterait pour la société n'a été faite.

Or, Votre Conseil a déjà pu souligner que la simple mention de condamnations antérieures sans aucune analyse spécifique de l'actualité du danger représenté par la personne concernée ne peut être considérée comme une motivation adéquate .

En se focalisant uniquement sur la condamnation du requérant, sans avoir procédé à une analyse de la dangerosité actuelle et réelle de la partie requérante, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation et n'a pas adéquatement motivé sa décision d'éloignement.

Or s'agissant de la motivation formelle des actes administratifs, (...)

L'absence de motivation adéquate au regard de la notion de « danger pour l'ordre public et la sécurité nationale » implique une violation des articles 7, 62, §2, 74/14, §3, 1° et 3° de la loi 15 décembre 1980, elle implique également une violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et des principes de bonne administration visés au moyen.

b) Quant à l'absence de délai pour quitter le territoire

1. Rappel des principes

(...)

2. Application au cas d'espèce

La partie adverse fonde sa décision sur le risque de fuite et sur l'ordre public.

S'agissant du risque de fuite, l'article 3 de la directive 2008/115/CE définit, en son point 7), définit cette notion comme « le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite ».

L'article 1er, §1er, 11° de la loi du 15 décembre 1980 définit le risque de fuite comme « le fait qu'il existe des raisons de croire qu'un étranger qui fait l'objet d'une procédure d'éloignement, d'une procédure pour l'octroi de la protection internationale ou d'une procédure de détermination de ou de transfert vers l'Etat responsable du traitement de la demande de protection internationale, prendra la fuite, eu égard aux critères énumérés au § 2 ».

Le §2 de cet article, précise quant à lui que : « le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas ».

La partie adverse doit donc procéder à un examen individuel des circonstances de la cause pour apprécier le risque et ne peut pas le déduire de manière automatique du seul fait de l'irrégularité du séjour de l'étranger visé .

En l'espèce, force est de constater que la partie adverse n'a pas procédé à un examen individuel de la situation de la partie requérante.

Enfin, la partie requérante a été condamnée le 2 février 2022 à une peine de 2 ans de prison, dont un an assorti d'un sursis pendant cinq années. Cela signifie que la partie requérante ne peut récidiver dans les cinq années qui suivent.

Le risque de fuite ne peut donc valablement être considéré comme actuel et réel dans la mesure où le requérant vit avec ses trois jeunes enfants et sa compagne, qui ont besoin de son aide et son soutien au quotidien. On voit mal comment la partie requérante pourrait valablement prendre la fuite dans de telles circonstances.

À nouveau, cette motivation procède d'un défaut pour la partie adverse d'un examen sérieux de la situation individuelle de la partie requérante.

S'agissant de la menace pour l'ordre public, la notion de « menace pour l'ordre public » ne figure pas parmi celles définies à l'article 3 de la directive 2008/115 et n'est pas non plus définie par d'autres dispositions de cette directive.

Il convient dès lors de renvoyer vers la jurisprudence de la CJUE et notamment à l'arrêt Z. Zh et O., du 11 juin 2015, précédemment invoqué, dans lequel la CJUE a indiqué que :

« (...) »

Par ailleurs, le législateur national a lui-même estimé que la notion d'ordre public « (...) suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » .

De plus, le considérant 10 de la directive 2008/115, une priorité doit être accordée à l'exécution volontaire de l'obligation résultant de la décision de retour, l'article 7, § 1er. de cette directive disposant que cette décision prévoit un délai approprié, en tenant compte des circonstances propres à chaque cas.

Cette priorité accordée au départ volontaire vise à assurer le respect des droits fondamentaux de ces ressortissants lors de la mise en œuvre d'une décision de retour prise au titre de l'article 6 de cette directive.

En effet, conformément à l'article 79, paragraphe 2, du Traité sur le fonctionnement de l'Union européenne, l'objectif poursuivi par ladite directive, ainsi qu'il découle de ses considérants 2 et 11. est de mettre en place une politique efficace d'éloignement et de rapatriement fondée sur des normes et des garanties juridiques communes, afin que les personnes concernées soient rapatriées d'une façon humaine et dans le respect intégral de leurs droits fondamentaux ainsi que de leur dignité.

Cela implique donc que la menace pour l'ordre public, justifiant la suppression du délai de départ volontaire, doit être interprétée de manière stricte.

A cet égard, il convient de s'en référer à ce qui a été exposé au point a) s'agissant de la menace pour l'ordre public et la sécurité nationale que constituerait la partie requérante.

En l'espèce, la partie adverse n'a pas procédé à une quelconque appréciation de l'existence d'une menace « réelle et actuelle pour l'ordre public ».

Le motif susmentionné est insuffisant et à tout le moins inadéquat.

La décision attaquée, en ce qu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire doit être annulée.

Il résulte de ce qu'il précède que le moyen est fondé en sa première branche.

Deuxième branche,

La partie adverse se fonde notamment sur le questionnaire « droit d'être entendu » complété par le requérant le 16.08.2021.

1) Rappel des principes

(...)

2) Application au cas d'espèce

Il convient d'emblée de constater que si la partie requérante a effectivement été invitée à compléter le formulaire du droit à être entendu le 16.08.2021, plusieurs informations communiquées à cette occasion n'ont pas été prises en compte par la partie adverse lors de l'adoption de sa décision.

En effet, le requérant faisait notamment valoir que :

sa compagne était enceinte de leur troisième enfant et que l'accouchement était prévu pour le mois d'avril 2022 : « oui j'en ai deux et j'attends une troisième pour le mois d'avril selon les médecins. S.H. (...) et S.M. (...) sont leurs noms » ;

il encourrait un risque de persécution en cas de retour au Mali en raison de son implication dans des associations de lutte contre les MGF : « j'ai plusieurs raisons qui ne me permettent pas d'entrer dans mon pays qui y va de ma propre sécurité et à la sécurité de ma famille. Ma femme et mes filles sont des réfugiées reconnues en Belgique contre les risques liés aux violences de genre dont moi personnellement je suis complètement opposé à travers mes activités au sein des organisations comme le GAMS. » ;

Or il ne ressort pas des termes de la décision entreprise que ces éléments aient été pris en compte par la partie adverse. Ce faisant, la partie adverse viole le prescrit de la foi due aux actes ainsi que ses obligations de motivation.

En outre, si le requérant a été invité à compléter le formulaire du droit à être entendu, force est de constater que le questionnaire a été donné avant même que la décision finale ne soit prise et sans que

le questionnaire ne précise que la décision d'ordre de quitter le territoire et d'interdiction d'entrée pouvait être prise pour des motifs d'ordre public.

Ainsi, rien dans le dossier administratif ne permet de dire que la partie requérante a été informée de la décision qui risquait d'être prise par la partie adverse, à savoir une décision d'ordre de quitter le territoire et une décision d'interdiction d'entrée de huit ans.

Or si la partie requérante avait réellement connaissance des décisions qui risquaient d'être prises et des motifs pour lesquels elle allait être prise, elle aurait pu exposer, entre autres, les éléments suivants :

Elle maintenait des liens fréquents avec sa compagne et ses filles, notamment via des visites virtuelles régulières en prison;

Ses enfants ne peuvent l'accompagner au Mali où elles risquent l'excision (alors qu'elles ont été reconnues réfugiées en Belgique pour cette même raison) ;

Elle craint un retour dans son pays d'origine.

Il n'apparaît donc pas que la partie adverse ait procédé à un examen rigoureux de la situation de la partie requérante et notamment de l'éventuel risque pour sa vie en cas de retour au Mali.

Si la partie requérante avait été valablement entendue, la procédure aurait pu aboutir à un résultat différent et notamment en termes de délai pour quitter le territoire.

En s'abstenant d'entendre valablement la partie requérante, la partie adverse a méconnu le droit de cette dernière d'être entendue.

Le moyen est fondé en sa deuxième branche.

Troisième branche.

La partie adverse estime que l'article 3 de la CEDH n'est pas d'application dans la mesure où la partie requérante « ne mentionne pas non plus de craintes qui pourraient faire préjudice à l'article 3 de la CEDH ».

(...)

En raison de cette nature absolue, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé récemment que même si la personne éloignée présente un caractère dangereux, l'État doit vérifier le risque d'atteinte à l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion vers le pays d'origine.

En l'espèce, le requérant a invoqué - dans son formulaire droit d'être entendu - une crainte en cas de retour au Mali en raison notamment de son implication dans des associations contre les MGF.

Dès lors, la partie adverse se devait, conformément aux principes énoncés ci-dessus, de vérifier le risque d'atteinte à l'article 3 de la CEDH en cas d'expulsion vers le Mali.

Force est de constater que cela n'a pas été fait et que la motivation à cet égard est totalement stéréotypée et contraire aux éléments figurant au dossier.

La décision attaquée viole ainsi l'article 3 de la CEDH.

DEUXIÈME MOYEN - Quant à l'interdiction d'entrée de huit ans Le requérant prend un deuxième moyen pris de la violation de :

(...)

TROISIÈME MOYEN

Le requérant prend un troisième moyen pris de la violation de :

Des articles 62, 74/11 et 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Des articles 3 et 8 de la cedh ;

des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;

des articles 8.17 et 8.18 du livre 8 du Code civil, combiné au principe de la foi due aux actes, des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe de minutie, de proportionnalité, de prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause, du défaut de motivation et de l'erreur manifeste d'appréciation.

En ce que,

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 stipule que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. ».

Alors que,

Première branche.

Dans la décision litigieuse, la partie adverse n'a pas suffisamment tenu compte de la vie familiale du requérant.

Il convient d'emblée de relever que l'existence d'une vie familiale dans le chef du requérant n'est pas contestée (ce qui ressort également de la motivation de la décision d'irrecevabilité de la demande 9bis du requérant). En effet, le requérant est le père de trois jeunes enfants en bas âge, dont un nourrisson (âgés de 2ans, 1 an et 1 mois).

Aux ternies de la décision entreprise, la partie adverse se contente d'affirmer que la vie familiale du requérant et de sa famille pourrait se poursuivre au Mali (sa compagne et ses trois filles le suivraient alors) ou en Belgique (en maintenant les contacts par téléphone, mail ou d'autres moyens de communication).

Cette argumentation relève de plusieurs lourdes erreurs d'appréciation.

Premièrement, les filles du requérant se sont vu octroyer la qualité de réfugiées en Belgique, en raison des risques qu'elles encourent d'être victimes de mutilations génitales féminines en cas de retour en Guinée. Or le Mali présente également un grand risque d'excision pour les jeunes filles.

En outre, la compagne du requérant et ses filles n'ont ni la nationalité malienne ni de titre de séjour au Mali. Dans ces circonstances, elles ne seraient pas autorisées à demeurer au Mali le temps de l'examen de la demande du requérant. En effet, le site de l'Office des étrangers annonce ainsi des délais de traitement théorique de 7 mois mais qui, en pratique, sont portés à plus d'un an.

Ensuite, la partie adverse ne tient aucunement compte de la vulnérabilité des enfants du requérant (en raison notamment de leur très jeune âge mais également de leur statut de réfugiée), et des difficultés qu'impliquerait un tel voyage dans leur chef.

Enfin, si la compagne du requérant était contrainte de rester seule en Belgique avec les trois enfants du ménage, cela entraînerait un préjudice important dans leur chef, dès lors qu'elle ne pourrait, seule, s'occuper de leurs trois enfants en bas âge et subvenir à leurs besoins.

Partant, la partie adverse commet une erreur d'appréciation et viole son obligation de motivation prescrite par les articles 62 de la loi du 15.12.1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991.

Il convient d'annuler la décision attaquée.

Deuxième branche.

Dans la décision litigieuse, la partie adverse ne tient aucunement compte de l'intérêt supérieur des jeunes enfants du requérant.

La lecture du dossier administratif ne permet pas non plus de conclure que l'intérêt supérieur des trois enfants du requérant aurait été analysé ni pris en considération.

Or il s'agit de trois jeunes enfants mineurs âgés de 2 ans, 1 an et 1 mois et demi à peine.

Notons également que deux des trois enfants du requérant ont déjà été reconnus réfugiés en Belgique, et qu'il convient dès lors à leur intérêt supérieur, en raison de leur vulnérabilité (explicitement reconnue par l'octroi du statut de réfugiée).

A l'appui de sa demande d'autorisation au séjour, le requérant invoquait déjà la nécessité de prendre en considération l'intérêt supérieur de ses enfants. Il mentionnait ainsi :

« L'intérêt de l'enfant est supérieur : selon l'article 3 de la Convention relative aux droits de l'enfant, « dans toutes les décisions qui concernent tes enfants, qu'elles soient le fait des institutions publiques ou privées de protection sociale, des tribunaux, des autorités administratives ou des organes législatifs, l'intérêt supérieur de l'enfant doit être une considération primordiale ».

Le Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe, lors d'une conférence ci Varsovie, le 30 mai 2008" a affirmé : « l'ensemble des normes énoncées dans la Convention [relative aux droits de l'enfant], bien que nécessairement général et incomplet, constitue une bonne base pour déterminer ce qui est dans l'intérêt supérieur de l'enfant ».

L'intérêt supérieur de l'enfant implique qu'il ne soit pas séparé de ses parents :

La Convention relative aux droits de l'enfant, conclue à New York le 20 novembre 1989, énonce à son article 9 « les Etats parties veillent à ce que l'enfant ne soit pas séparé de ses parents contre leur gré, à moins que les autorités compétentes ne décident, sous réserve de révision judiciaire et conformément aux lois et procédures applicables, que cette séparation est nécessaire dans l'intérêt supérieur de l'enfant (...) ». L'article 18 de la même Convention est libellé comme suit : « les Etats parties s'emploient de leur mieux ci assurer la reconnaissance du principe selon lequel les deux parents ont une responsabilité commune pour ce qui est d'élever l'enfant et d'assurer son développement. La responsabilité d'élever l'enfant et d'assurer son développement incombe au premier chef aux parents ou, le cas échéant, à ses représentants légaux. Ceux-ci doivent être guidés avant tout par l'intérêt supérieur de l'enfant ».

La Cour européenne des droits de l'homme a rappelé que, « lorsqu'il y a des enfants, les autorités nationales doivent, dans leur examen de la proportionnalité aux fins de la Convention, faire primer leur intérêt supérieur (Popov c. France, nos 39472/07 et 39474/07, § 139, 19 janvier 2012 ; Berisha, précité, § 51) »'.

Pourtant, la partie adverse semble faire totalement fi de l'analyse de l'intérêt supérieur des enfants et ce, malgré leur très jeune âge.

En effet, la partie adverse se contente de relever que le requérant pourrait soit faire des aller-retours entre le Mali et la Belgique, soit se rendre au Mali accompagné de sa compagne et de ses enfants.

Il convient premièrement de relever qu'il ne serait assurément pas dans l'intérêt supérieur des enfants du requérant d'accompagner ce dernier dans un pays qu'ils ne connaissent pas, où le requérant n'a lui-même plus été depuis plus de 10 ans. et alors qu'ils sont à peine âgés de 2 ans, 1 ans et 1 mois.

En outre, rappelons également que l'intérêt d'un enfant ne se résume pas à la présence de leur mère à leur côté, mais également à la présence de leur père, à vivre dans le pays qu'ils considèrent comme le leur - la Belgique étant le pays qui les a tous vu naître - à ne pas être déracinés, et ne pas perdre leurs repères.

Partant, la partie adverse n'a pas motivé sa décision au regard de l'intérêt supérieur des enfants mineurs du requérant et a donc violé l'article 22bis de la Constitution ainsi que ses obligations de motivation adéquate.

Troisième branche,

La motivation de la décision contestée procède encore de plusieurs erreurs manifestes d'appréciation.

Premièrement, le raisonnement de la partie adverse ne peut être suivi lorsqu'elle expose que le renvoi d'un parent qui ne vit pas avec ses enfants n'aurait pas le même impact que celui qui cohabite avec ses enfants.

En l'espèce, le requérant a été incarcéré le 13.08.2021 et libéré le 15.04.2022, soit huit mois au total.

Or avant son entrée en prison, le requérant a toujours habité avec sa compagne et ses filles dont il s'occupe au quotidien et ce, depuis leur naissance. A l'appui de sa demande 9bis, le requérant faisait ainsi valoir que :

« Monsieur S. (...) s'occupe quotidiennement de sa fille depuis sa naissance (pièces 7 : photos du requérant et de sa fille, notamment à la maternité). »

La partie adverse commet donc une erreur manifeste d'appréciation lorsqu'elle estime d'une part, que le requérant n'habite pas avec ses enfants, et d'autre part, que son départ pour le Mali n'aurait qu'un impact limité sur le quotidien de ses enfants.

Deuxièmement, le requérant perçoit mal la pertinence de l'argument de la partie adverse qui relève que « er is dus geen sprake van een voorbeeldfunctie voor zijn kinderen », semblant ainsi considérer que le fait que le requérant ait été condamné par le tribunal correctionnel de Dendermonde implique que l'ingérence dans sa vie familiale puisse se justifier, quod non.

Et la partie adverse d'ajouter que le requérant se devait d'être conscient que ses actes et sa situation administrative précaire entraînerait des conséquences sur sa vie familiale. A nouveau, ce raisonnement ne peut être suivi. Rappelons que la compagne du requérant et leurs trois filles sont, elles, toutes en séjour légal en Belgique.

Or il ne ressort pas de la décision contestée qu'une quelconque mise en balance des intérêts en présence ait été faite par la partie adverse.

Enfin, la partie adverse soutient que « nergens legt de betrokkene de nodige bewijzen van daadwerkelijke afstamming voor. ».

Ce constat procède d'une erreur manifeste d'appréciation et viole la foi due aux actes dès lors que la partie adverse était informée du lien de filiation qui unit le requérant à ses trois filles dès lors que :

Ses trois filles portent le nom du requérant, soit S. (...);

La partie adverse était en possession de l'acte de naissance des deux premières filles du requérant, documents transmis dans le cadre de la demande d'autorisation au séjour sur pied de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 introduite par le requérant ;

La partie adverse savait à tout le moins que le requérant était le géniteur du troisième enfant du ménage (qu'il a entretemps reconnu - pièce 4) ;

En considérant que le requérant ne démontre pas le lien de filiation qui l'unit à ses trois filles, la partie adverse viole ainsi des articles 8.17 et 8.18 du livre 8 du Code civil, combiné au principe de la foi due aux actes.

La décision attaquée n'est pas valablement motivée et viole les dispositions et principes visés au moyen. Il convient d'annuler les actes attaqués"

3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. De verzoekende partij betoogt onder meer dat zij uitgenodigd werd om een vragenlijst hoorrecht in te vullen op 16 augustus 2021, doch dat bepaalde informatie door haar meegedeeld naar aanleiding daarvan, niet in rekening werd gebracht door de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel. Zij wijst erop dat zij had meegedeeld dat zij vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Mali om reden van haar betrokkenheid bij verenigingen die strijden tegen female genital mutilation (hierna: FGM) en dit als volgt: *"j'ai plusieurs raisons qui ne me permet pas d'entrer dans mon pays qui y va de ma propre sécurité et à la sécurité de ma famille. Ma femme et mes filles sont des réfugiées reconnues en Belgique contres les risques liés aux violences de genre dont moi personnellement je suis complètement opposé à travers mes activités au sein des organisations comme le GAMS."* Zij stelt dat uit de motieven van het bestreden bevel niet blijkt dat deze elementen in rekening werden genomen door de verwerende partij waardoor de motiveringsplicht geschonden is. Ook in het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betoogt de verzoekende partij dat gelet op het absoluut karakter van deze bepaling, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) eraan herinnerd heeft dat zelfs indien de uit te wijzen persoon gevaarlijk is, de staat moet onderzoeken of artikel 3 van het EVRM geschonden wordt in geval van verwijdering naar het herkomstland, waarna zij erop wijst dat zij, in het formulier hoorrecht, gewezen had op een vrees in geval van terugkeer naar Mali omwille van haar betrokkenheid bij verenigingen die strijden tegen FGM.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

De verwerende partij betwist in haar verweernota op zich niet dat de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet onderzocht worden bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij werd uitgenodigd om een vragenlijst hoorrecht in te vullen op 16 augustus 2021 en dat zij gewezen had op een belemmering tot terugkeer naar haar land omwille van persoonlijke veiligheidsredenen, waarbij zij wees op het feit dat zij persoonlijk volledig gekeerd is tegen gendergebonden geweld veruitwendigd in haar activiteiten in verenigingen zoals het GAMS.

De verzoekende partij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden bij het nemen van het bestreden bevel, dat dit niet blijkt uit de motieven van het voornoemde bevel, dat de staat moet

onderzoeken of artikel 3 van het EVRM geschonden wordt in geval van verwijdering naar het herkomstland en wijst erop dat zij, in het formulier hoorrecht, gewezen had op een vrees in geval van terugkeer naar Mali omwille van haar betrokkenheid bij verenigingen die strijden tegen FGM.

Uit de motieven van het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het feit in ogenschouw heeft genomen dat de verzoekende partij in haar hoorrecht van 16 augustus 2021 verklaarde niet te willen terugkeren naar het herkomstland, dat zij verklaarde lid te zijn van het GAMS en dit een organisatie is die zich inzet tegen FGM en andere vormen van gendergerelateerd geweld.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen concrete motieven omtrent het onderzoek naar de mogelijkheid van een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar het herkomstland opneemt in het bestreden bevel. Echter heeft zij er wel op gewezen dat de verzoekende partij meerdere verzoeken tot internationale bescherming heeft ingediend op 8 augustus 2012 en 28 september 2015 en dat beide als niet ontvankelijk of ongegrond werden beschouwd op 16 (lees: 11) juni 2015 en 29 mei 2017, dat de verzoekende partij ook een verzoek tot regularisatie heeft ingediend overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet doch dat dit verzoek op 11 april 2022 onontvankelijk werd verklaard en dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aangenomen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier, meer bepaald de stukken voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, blijkt dat de verzoekende partij sinds 17 januari 2020 lid is van het GAMS. Zij kan het lidmaatschap van deze organisatie dan ook niet aangevoerd hebben naar aanleiding van haar verzoeken om internationale bescherming ingediend op 8 augustus 2012 en 28 september 2015, waarbij de procedure werd afgerond op 11 juni 2015 respectievelijk 29 mei 2017. Ook uit de beslissingen van het CGVS van 30 april 2014 en 29 maart 2017 en uit het arrest nr. 187 654 van 29 mei 2017 van de Raad, blijkt niet dat de verzoekende partij reeds een vrees bij terugkeer naar het herkomstland omwille van een lidmaatschap van het GAMS had naar voren gebracht en aldus niet dat hieromtrent reeds een onderzoek plaatsvond in het licht van artikel 3 van het EVRM. Betreffende dit in haar formulier hoorrecht van 16 augustus 2021 aangehaalde element, is de verwijzing in het bestreden bevel naar de meerdere verzoeken om internationale beschermingen en de beslissingen hieromtrent aldus niet dienstig.

Daarnaast wordt in het licht van het aangevoerde lidmaatschap van het GAMS en de redenen waarom de verzoekende partij niet wil terugkeren naar het herkomstland, in het bestreden bevel echter ook gewezen op het feit dat de verzoekende partij ook een verzoek tot regularisatie heeft ingediend overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet doch dat dit verzoek op 11 april 2022 onontvankelijk werd verklaard.

Daargelaten de vraag of in de beslissing van 11 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, de motieven kunnen gelezen worden waarom het aangevoerde lidmaatschap van het GAMS geen schending van artikel 3 van het EVRM oplevert bij een terugkeer naar het herkomstland of waarom dit lidmaatschap een terugkeer niet belemmert, kan de Raad enkel vaststellen dat hij bij arrest nr. 283 346 van 17 januari 2023 de voormelde beslissing van 11 april 2022 heeft vernietigd. De verwijzing naar deze beslissing in het bestreden bevel kan dan ook niet langer weerhouden worden in het kader van het onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook in het administratief dossier zitten voorts geen andere stukken die blijken geven van een onderzoek naar voormeld element.

Thans kan de Raad dan ook enkel vaststellen bij het treffen van de thans bestreden bevel geen grondig onderzoek blijkt inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen een uitgebreid theoretisch betoog voert omtrent artikel 3 van het EVRM en stelt dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt die concreet en aantoonbaar weergeven dat er een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM voorhanden is, dat zij verklaarde lid te zijn van het GAMS maar niet concreet aantoonde dat zij hierdoor een risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM, beperkt zij zich tot een *a posteriori* motivering, die geenszins in de eerste bestreden beslissing kan gelezen worden. Dergelijke *a posteriori* overwegingen nemen niet weg dat het bestreden bevel werd genomen zonder grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij de terugkeer van de verzoekende partij naar haar land van herkomst.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt door de verzoekende partij aannemelijk gemaakt.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek nu deze niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

3.4. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad wijst op wat volgt.

De verzoekende partij betoogt ook dat in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist is dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, dat de verwerende partij niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met haar familieleven, dat uit de beslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat haar gezinsleven niet betwist wordt, dat zij vader is van drie jonge kinderen, dat de verwerende partij zich bij het nemen van het bestreden bevel tevreden stelt met de stelling dat haar familieleven zich kan voortzetten in Mali en haar partner en haar dochters haar kunnen volgen of in België door middel van het onderhouden van contacten via de telefoon, mail of andere communicatiemiddelen, dat dit oordeel enkele zware appreciatiefouten inhoudt, dat haar dochters erkend vluchteling zijn in België omwille van het risico dat ze lopen om slachtoffer te worden van FGM in geval van terugkeer naar Guinee, dat Mali echter evenzeer een groot risico vormt voor besnijdenissen bij jonge meisjes, dat bovendien haar partner en dochters noch de Malinese nationaliteit noch een verblijfstitel in Mali hebben, dat in deze omstandigheden ze niet toegelaten zullen worden in Mali te blijven voor de tijd van het onderzoek naar de aanvraag van de verzoekende partij, dat daarnaast de verwerende partij geen rekening houdt met de kwetsbaarheid van haar kinderen, om reden van hun jonge leeftijd en om reden van hun vluchtelingenstatus, en de moeilijkheden die een dergelijke reis voor hen zou veroorzaken en dat indien haar partner gedwongen wordt alleen in België te blijven met de drie kinderen, dit een belangrijk nadeel in haar hoofde zou veroorzaken daar zij niet alleen kan zorgen voor drie kinderen en in hun behoeften kan voorzien. Zij stelt ook dat de verwerende partij in het bestreden bevel geen rekening houdt met het hoger belang van het kind, dat bij lezing van het administratief dossier niet kan besloten worden dat het hoger belang van de drie kinderen geanalyseerd of in rekening werd genomen. De verzoekende partij wijst er in dit kader op dat het drie jonge kinderen betreft van 2 jaar, 1 jaar en anderhalve maand en dat twee van de drie kinderen vluchteling erkend zijn in België, waarna zij ook stelt dat zij het hoger belang van haar kinderen reeds aangevoerd heeft in haar regularisatieaanvraag. Zij stelt opnieuw dat de verwerende partij zich beperkt tot de stelling dat zij een aller-retour kan uitvoeren tussen België en Mali of kan terugkeren naar Mali vergezeld van haar partner en kinderen, dat het hoger belang van de kinderen niet ingevuld wordt door de aanwezigheid van enkel de moeder, maar ook door de aanwezigheid van de vader, door het leven in een land dat ze beschouwen als het hunne, waarbij België het land is waar ze allen geboren zijn, door het niet ontworteld worden en door hun houvast niet te verliezen. Daarnaast wijst de verzoekende partij er nog op dat zij opgesloten werd van 13 augustus 2021 tot 15 april 2022, aldus acht maanden in totaal, dat voor haar intrede in de gevangenis, zij altijd samengeleefd heeft met haar partner en dochters, dat de verwerende partij aldus een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt door te stellen dat de verzoekende partij niet met haar kinderen samenleeft en dat haar vertrek naar Mali een beperkte impact zou hebben op het dagelijks leven van de kinderen.

Hoewel de motieven betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij en het hoger belang van haar kinderen in het bestreden bevel uitgebreider voorkomen dan de motieven in de beslissing van 11 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, kan de Raad er niet aan voorbij dat voormelde beslissing vernietigd werd bij arrest nr. 283 346 van 17 januari 2023 omwille van het feit dat de verwerende partij, door in de beslissing niet over te gaan tot een onderzoek van het hoger belang van de kinderen en tot het beantwoorden van de vraag of dit belang een element vormt die het voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar haar herkomstland of een ander land waar de verzoekende partij gemachtigd is te verblijven om er een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, de formele motiveringsplicht heeft geschonden. In dit kader werd er in voormeld arrest op gewezen dat de verwerende partij niet onwetend kon zijn dat de omstandigheden de kinderen op te leggen het grondgebied te verlaten zodat hun vader een aanvraag zou kunnen indienen in Mali of de kinderen op te leggen in België te blijven tijdens dezelfde procedure, tegen het hoger belang van het kind kunnen ingaan, wat *in casu* het belang is van de kinderen van zeer jonge leeftijd die sedert hun geboorte samengeleefd hebben met hun twee ouders.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel dateert van vier dagen na de beslissing van 11 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Aangezien de Raad de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard met arrest nr. 283 346 van 17 januari 2023 heeft vernietigd omdat een schending voorligt van de formele motiveringsplicht in het kader van het in aanmerking nemen van het hoger belang van de kinderen, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bestreden bevel eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd. Er kan immers niet worden uitgesloten dat de in de aanvraag aangevoerde elementen mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat in die omstandigheden de verwerende partij niet zou hebben besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.5. In het bestreden inreisverbod wordt uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“§ 1. (...)”

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

In casu ging de bestreden beslissing tot verwijdering van 15 april 2022 gepaard met het bestreden inreisverbod omdat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. In het bestreden inreisverbod wordt ook uitdrukkelijk gemotiveerd “De beslissing tot verwijdering van 15.04.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod”.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, wordt vernietigd, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Het is echter aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig opgelegd werd of niet.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizenddrieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER